

VÉSSEY MIKLÓS

Kórház ősszel

A fotocellás ajtó a holttest
előtt is kinyílik. Mégis élünk:
szív küldi szívnek ezt a fél liter
kiontott vért. A kertben
örökzöld bokorra hull a lomb
és bomlik, egy lámpa
kigyullad és kiég. Félhomályban
botorkál az Ige. Testté lett,
és zacskóban hordja a vizeletét.

Röntgen

Belsőnket, mit félve rejtegettünk,
leleteken hirdetik. Titkaink
felragyognak a mágneses viharban.

Egy nevet kiáltanak, járókeretek
patadobogása zuhog. Kint filmvékony égen
szürke foltok a sugárzó hold előtt.

Elakad

Tegyük fel: egy járókelőt
követ tekinteted,
rájössz, hogy régi ismerős,
észrevesz, integet,
majd eltűnik egy ház mögött,
és szemed elakad,

így bámulni egy sírkövet,
végül csak ez maradt,
nézni a végső pontot, és
mint szűkülő kutya,
várakozni a bolt előtt,
hogy vigyenek haza,
remélni: talán lép, mozog
a ház mögött a láb,
ahogy a nap sem tűnik el,
csak máshol süt tovább...
(A fentieket hazudom.
Kíról ezt írom, él.
Előre képzelt hisztivel
így gyakorolni ér
a szenvedést? Úgysem lehet.
Nem tudhatom, milyen,
csak azt, hogy lesz. Szúrom magam,
mert nem fáj semmi sem.)

